

РЕШЕНИЕ НА СЪДА

10 март 1998 година*

По дело С-122/95

Федерална република Германия, за която се явява г-н E. Röder, Ministerialrat във Федералното министерство на икономическите въпроси, и В. Kloke, Oberregierungsrat в същото министерство, D-53107 Bonn, в качеството на представители,

ищец,

подпомагана от:

Кралство Белгия, за което се явява г-н J. Devadder, генерален съветник в Министерството на външните работи, външната търговия и сътрудничеството в областта на развитието, в качеството на представител, със съдебен адрес в Люксембург, в белгийското посолство, 4 Rue des Girondins,

встъпила страна,

срещу

Съвета на Европейския съюз, за който се явява г-н R. Bandilla, директор в неговата правна служба, А. Brautigam, правен съветник, и J.-P. Nix, член на неговата правна служба, в качеството на представители, със съдебен адрес в Люксембург, при кантората на М. В. Eynard, генерален директор на Дирекцията по правни въпроси на Европейската инвестиционна банка, 100 Boulevard Konrad Adenauer,

ответник,

подпомаган от

Кралство Испания, за което се явява г-н A. Navarro González, генерален директор по правни и институционални въпроси на Общността, и г-жа R. Silva de Lapuerta, Abogado del Estado, от Държавната правна служба, в качеството на представители, със съдебен адрес в Люксембург, при испанското посолство, 4-6 Boulevard E. Servais,

Френската република, за която се явява г-жа С. de Salins, заместник-директор на Правната дирекция в Министерството на външните работи, и г-н G. Mignot, секретар по външните работи в същата дирекция, в качеството на представители, със съдебен адрес в Люксембург, при френското посолство, 8B Boulevard Joseph II, и

Комисията на Европейските общности, за която се явява г-н Т. Christoforou и U. Wölker, членове на правната служба, в качеството на представители, със съдебен адрес в Люксембург, при кантората на г-н С. Gómez de la Cruz, член на правна служба, Wagner Centre, Kirchberg,

встъпили страни,

---

* Език на производството: немски.

с предмет иск за отмяна на член 1, параграф 1, първо тире, от Решение 94/800/ЕО на Съвета от 22 декември 1994 г. относно сключването от името на Европейската общност, що се отнася до въпроси от нейната компетентност, на споразуменията, постигнати на Уругвайския кръг на многостранните преговори (1986 г. - 1994 г.) (ОВ 1994 г., L 336, стр. 1), доколкото с него Съветът е одобрил сключването на Рамковото споразумение за бананите с Република Коста Рика, Република Колумбия, Република Никарагуа и Република Венесуела,

СЪДЪТ,

в състав: г-н G.C. Rodríguez Iglesias, председател, г-н C. Gulmann, г-н M. Wathelet, г-н R. Schintgen (докладчик), председатели на състав, г-н G.F. Mancini, г-н P.J.G. Картеун, г-н J.L. Murray, г-н D.A.O. Edward, г-н J.-P. Puissochet, г-н G. Hirsch и г-н P. Jann, съдии,

генерален адвокат: г-н M.B. Elmer,

секретар: г-н H.A. Rühl, главен администратор,

предвид доклада от съдебното заседание,

след като изслуша устните становища на страните по време на изслушването на 4 февруари 1997 г., по време на което за германското правителство се яви г-н E. Röder, за белгийското правителство г-н J. Devadder, за Съвета г-н A. Brautigam и г-н J.-P. Nix, за испанското правителство г-жа R. Silva de Lapuerta, за френското правителство г-н F. Pascal, Attaché d'Administration Centrale в Правната дирекция на Министерството на външните работи, в качеството на представител, и за Комисията г-н U. Wölker, г-н P.J. Kuiper, правен съветник, и г-н K.-D. Borchardt, от нейната Правна служба, в качеството на представители,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 24 юни 1997 г.,

постанови настоящото

Решение

1. С искова молба, получена в Съда на 10 април 1995 г., Федерална република Германия е завела иск на основание член 173, алинея 1 от Договора за ЕО за отмяна на член 1, параграф 1, първо тире от Решение 94/800/ЕО на Съвета от 22 декември 1994 г. относно сключването от името на Европейската общност, що се отнася до въпроси от нейната компетентност, на споразуменията, постигнати на Уругвайския кръг на многостранните преговори (1986 г. - 1994 г.) (ОВ 1994 г., L 336, стр. 1, по-нататък „оспорваното решение“), доколкото с него Съветът е одобрил сключването на Рамковото споразумение за бананите с Република Коста Рика, Република Колумбия, Република Никарагуа и Република Венесуела (по-нататък „Рамковото споразумение“).

2. Дял IV на Регламент (ЕИО) № 404/93 на Съвета от 13 февруари 1993 г. относно общата организация на пазара на банани (ОВ 1993 г., L 47, стр. 1) заменя различните режими, които са били в сила преди това, с общ режим, регулиращ търговията с трети страни.

3. Първоначалната формулировка на член 18, параграф 1 от Регламент № 404/93 е предвиждала, че тарифна квота от 2 000 000 тона (нето тегло) е била отворена всяка година за внос на банани от трети страни и нетрадиционни банани от АКТБ. В рамките на тарифната квота, вносът на банани от трети страни е подлежал на облагане с мито от 100 ECU за тон, докато вносът на нетрадиционни банани от АКТБ не е подлежал на облагане с мито.

4. Член 19, параграф 1 от същия регламент подразделя отворената тарифна квота, както следва: 66,5 % - за категорията оператори, които преди това са търгували с банани от трети страни и/или нетрадиционни банани от АКТБ, 30 % - за категорията оператори, които са търгували с банани от Общността и/или традиционни банани от АКТБ и 3,5 % - за категорията оператори, установени в Общността, които са започнали търговия с банани, различни от банани от Общността и/или с традиционни банани от АКТБ от 1992 г.

5. Член 20 от Регламент № 404/93 изисква Комисията да приеме подробни правила за прилагането на дял IV.

6. Вследствие на това Комисията е приела Регламент (ЕИО) № 1442/93 на Комисията от 10 юни 1993 г. относно определяне на подробни правила за прилагане на режима за внос на банани в Общността (ОВ 1993 г., L 142, стр. 6). Този регламент възпроизвежда упоменатото разпределение на тарифната квота между трите категории оператори, наричани „категории А, Б и В”.

7. На 19 февруари 1993 г., Република Коста Рика, Република Гватемала, Република Никарагуа и Република Венесуела са поискали от Комисията откриване на консултации по член Article XXII:1 от Общото споразумение за митата и търговията (по-нататък „ГАТТ”) във връзка с Регламент № 404/93. Консултациите не са довели до успех и в резултат на това през м. април 1993 г. засегнатите латиноамерикански държави са образували процедура за уреждане на спор, предвидена в член XXIII:2 от ГАТТ.

8. На 18 януари 1994 г., комисията, създадена по тази процедура, е представила доклад, който е направил заключение, че режимът на внос, въведен с Регламент № 404/93 е несъвместим с правилата на ГАТТ.

9. Този доклад не е бил одобрен от страните по ГАТТ.

10. На 28 и 29 март 1994 г., Общността е постигнала договореност с Република Колумбия, Република Коста Рика, Република Никарагуа и Република Венесуела под формата на рамково споразумение.

11. Рамковото споразумение се състои от два документа: първият документ, озаглавен „Договорен резултат от преговорите между Колумбия, Коста Рика, Никарагуа, Венесуела и Европейската общност относно режима на внос на банани на

ЕО”, представлява вид преамбюл на самото споразумение; вторият документ, озаглавен „Рамково споразумение за бананите”, съдържа техническите разпоредби на договореността с латиноамериканските страни.

12. Първият документ гласи:

„Приложеното проектоспоразумение за бананите представлява задоволителен резултат от преговорите за бананите в контекста на Уругвайския кръг.

Споразумението също така представлява резултат от преговорите и консултациите по член XXVIII за бананите между ЕО и упоменатите по-горе страни.

Освен това, споразумението представлява уреждане на спора за бананите, който е предмет на доклада на комисията от ГАТТ. Вследствие на това беше договорено, че Колумбия, Коста Рика, Никарагуа, Венесуела и ЕО няма да преследват приемането на упоменатия по-горе доклад на комисията.

Колумбия, Коста Рика, Никарагуа и Венесуела се съгласяват да не образуват процедури за уреждане на спор по ГАТТ срещу режима на ЕО за бананите за времето на действие на приложеното споразумение.”

13. Точка 1 от втория документ, който представлява рамковото споразумение по същество, определя глобалната тарифна квота на 2 100 000 тона за 1994 г. и 2 200 000 тона за 1995 г. и следващите години, подлежащо на евентуално увеличение в резултат от разширението на Общността.

14. В точка 2 рамковото споразумение определя процентите от тази квота, определени съответно на Колумбия, Коста Рика, Никарагуа и Венесуела. Тези държави получават 49,4 % от общата квота, докато Доминиканската република и другите държави от АКТЬ получават 90 000 тона за нетрадиционен внос, като остатъкът се разпределя на другите трети страни.

15. Точки 3 - 5 разглеждат прилагането или изменението на квотите за страните, в случай че дадена страна не е в състояние да изпълни квотата си или в случай на увеличение на глобалната квота.

16. Точка 6 предвижда, че управлението на квотите, включително всяко увеличение, остава неизменено, съгласно предвиденото в Регламент 404/93. Тази точка предвижда по-нататък:

„доставящите страни, имащи квоти за страните могат да издават специални експортни сертификати до 70 % от тяхната квота, които, от друга страна, представляват предпоставка за издаване от Общността на сертификати за внос на банани от упоменатите страни от оператори „категория А” и „категория В”.

Разрешението за издаване на специалните експортни сертификати се дава от Комисията, с цел подобряване на редовните и стабилни търговски отношения между производителите и вносителите и при условие че експортните сертификати се издават без каквато и да е дискриминация между операторите.”

17. Точка 7 определя митото за количествата в рамките на квотата на 75 ECU за тон.

18. Съгласно точки 8 и 9, договорената система влиза в сила не по-късно от 1 октомври 1994 г. и изтича на 31 декември 2002 г.

19. Точки 10 и 11 гласят:

„Настоящото споразумение ще бъде включено в списъка на Общността за Уругвайския кръг.

Настоящото споразумение представлява уреждане на спора между Колумбия, Коста Рика, Венесуела, Никарагуа и Общността относно режима на Общността за бананите. Страните по настоящото споразумение няма да преследват приемането на доклада на комисията на ГАТТ по този въпрос.”

20. Точки 1 и 7 са били включени в списък LXXX към ГАТТ 1994, който съдържа митническите отстъпки на Общността. ГАТТ 1994 от своя страна представлява приложение 1А към Споразумението за създаване на Световната търговска организация (по-нататък „СТО”). Приложение към списък LXXX възпроизвежда рамковото споразумение.

21. На 25 юли 1994 г., Федерална република Германия е поискала становище от Съда по отношение на съвместимостта на рамковото споразумение с Договора.

22. С Решение от 5 октомври 1994 г. по дело С-280/93, Германия/Съвет, *Rescueit*, стр. I-4973, Съдът е отхвърлил иск, заведен от Федерална република Германия за отмяна на Регламент № 404/93.

23. В декларация, включена в протокола на заседанието на Съвета от 20 декември 1994 г. относно приемането на решение за сключване на споразумения по Уругвайския кръг, планирано да бъде проведено на 22 декември 1994 г., германското правителство ясно е изразило, че „независимо от своето одобрение на решението на Съвета за сключване от Общността на споразумение по СТО, Федерална република Германия счита, че рамковото споразумение ... е незаконно” и че това одобрение „не може да се тълкува като одобрение” на рамковото споразумение.

24. На 21 декември 1994 г. Комисията е приела Регламент (ЕО) № 3224/94 за определяне на временни мерки за прилагането на Рамковото споразумение за бананите, сключено като част от Уругвайския кръг от многостранните търговски преговори (ОВ 1994 г., L 337, стр. 72).

25. На 22 декември 1994 г. Съветът единодушно е приел оспорваното решение, член 1, параграф 1, тире първо от което е формулиран по следния начин:

„1. Следните многостранни споразумения и актове се одобряват от името на Европейската общност по отношение на тази част от тях, която попада в компетенциите на Европейската общност:

- Споразумението за създаване на Световната търговска организация, а също така и споразуменията в приложения 1, 2 и 3 към същото споразумение.”

26. Това решение е публикувано на страница 1 и следващите на брой L 336 на *Официалния вестник на Европейските общности* от 23 декември 1994 г., в раздела „Актове, чието публикуване не е задължително”. Според информацията от Службата за официални публикации на Европейските общности, брой L 336 на *Официалния вестник на Европейските общности* е станал достъпен на 13 февруари 1995 г.

27. Регламент (ЕО) № 3290/94 на Съвета от 22 декември 1994 г. относно адаптациите и преходните мерки, необходими в земеделския сектор с цел прилагане на споразуменията, сключени по време на Уругвайския кръг многостранни търговски преговори (ОВ L 349, стр. 105) съдържа приложение XV, отнасящо се за бананите. Това приложение предвижда, че член 18, параграф 1 от Регламент № 404/93 се изменя, като тарифната квота за 1994 г. се определя на 2 100 000 тона, а за следващите години - на 2 200 000 тона. В рамките на тази тарифна квота, вносът на банани от трети страни се облага с мито от 75 ECU за тон.

28. Регламент (ЕО) № 478/95 на Комисията от 1 март 1995 г. относно допълнителните правила за прилагане на Регламент № 404/93 по отношение на договореностите по отношение на тарифните квоти за внос на банани в Общността и за изменение на Регламент № 1442/93 (ОВ 1993 г. L 49, стр. 13) разглежда приемането на мерките, необходими за прилагане на рамковото споразумение, вече не като преходна мярка.

29. В своето становище 3/94 от 13 декември 1995 г. (Recueil, стр. I-4577), Съдът е установил, че не е необходимо да се отговори на искането за становище, подадено от Федерална република Германия, тъй като искането е изгубило своя предмет, тъй като рамковото споразумение, включено в споразуменията, постигнати в Уругвайския кръг многостранни преговори, е било сключено след внасянето на искането в Съда.

Допустимост на иска

30. Съветът повдига редица възражения относно допустимостта на иска, като твърди, че той не е бил подаден в срок и че рамковото споразумение, веднъж одобрено, е задължително за Общността и за държавите-членки и представлява част от общото споразумение за създаване на СТО.

31. Първо, Съветът, подкрепен от Кралство Испания, Френската република и Комисията, твърди, че искът е недопустим на основание на това, че той не е бил заведен, както това се изисква от член 173, алинея 5 от Договора, в двумесечен срок от деня, в който ищецът е научил за оспорваното решение, в настоящия случай – 22 декември 1994 г., датата, на която то е било прието от Съвета.

32. В подкрепа на това възражение за недопустимост Съветът твърди, че датата на публикуване в *Официалния вестник на Европейските общности* – или когато, както е в настоящия случай, това не отговаря на датата, на която *Официалният вестник на Европейските общности* е станал действително достъпен, датата, на която той се е появил действително – може да бъде считана за начален момент на срока, предписан

за образуване на производство само в случай на актове, чието публикуване е задължително - категорията, към която оспорваното решение не спада.

33. Федерална република Германия посочва в отговор, че от формулировката на член 173, алинея 5 от Договора е очевидно, че може да се прави позоваване на деня, в който мярката е станала известна на ищеца, само в случай, че мярката не е била публикувана или съобщена, и че фактът, че оспорваното решение не е мярка, чието публикуване е задължително, е ирелевантен.

34. Съгласно член 173, алинея 5 от Договора, исковете, предвидени в този член, трябва да бъдат заведени в срок от два месеца, считано, в зависимост от случая, от публикуването на акта, от неговото съобщаване на ищеца, или, при липса на уведомяване, от деня, в който той е узнал за него.

35. Видно е дори от формулировката на тази разпоредба, че критерият за деня, в който ищецът е узнал за мярката, като начален момент на предвидения срок за завеждане на дело, е субсидиарен на критерия за публикуване или уведомяване на мярката.

36. Освен това, трайна практика е мерките на Съвета, съдържащи сключване на международни споразумения, задължителни за Европейската общност, да бъдат публикувани в *Официалния вестник на Европейските общности*.

37. Следователно ищецът е имал законното право да допусне, че оспорваното решение, с което е дадено одобрение от името на Европейската общност, по-специално, на споразумението за създаването на СТО и на споразуменията в приложенията към него, включително ГАТТ 1994, ще бъдат публикувани в *Официалния вестник на Европейските общности*.

38. На практика това публикуване е извършено след по-малко от два месеца от приемането на мярката от Съвета, тъй като броят на *Официалния вестник на Европейските общности*, в който тя е била публикувана, е станала достъпна на 13 февруари 1995 г.

39. При тези обстоятелства трябва да бъде направено заключение, че в настоящия случай началният момент на предписания срок за завеждане на дело е датата на публикуване.

40. Тъй като Федерална република Германия е завела делото в рамките на двумесечния срок от датата, на която броят на *Официалния вестник на Европейските общности*, съдържащ оспорваното решение, действително се е появил, първото възражение за недопустимост, а именно - това, че искът е заведен след изтичане на срока, трябва да бъде отхвърлено.

41. Второ, Съветът твърди, че държава-членка не може да оспорва международно споразумение, което е сключено от Общността без резерви и което е задължително за институциите и държавите-членки както по правото на Общността, така и по международното право, с иск за отмяна на мярка за сключване на такова споразумение от името на Общността.

42. В това отношение е достатъчно да бъде отбелязано, че в точка 22 от Становище 3/94, упоменато по-горе, Съдът изрично е установил, като е обяснил, защо вече не е необходимо да се отговаря на искането за становище по силата на член 228, параграф 6 от Договора, когато международното споразумение, с което е свързано искането, вече е сключено, че във всеки случай държавата или институцията на Общността, която е поискала становището, има право да заведе дело за отмяна на решението на Съвета за сключване на споразумението и, в този контекст, да поиска обезпечителни мерки.

43. Трето, Съветът твърди, че рамковото споразумение представлява само едно от многото споразумения, постигнати в рамките на Уругвайския кръг многостранни търговски преговори, и че поради това неговата отмяна не може да бъде искана отделно, без да бъде нарушен деликатният баланс на реципрочни задължения и отстъпки, договорени в този контекст. В подкрепа на възражението си Съветът се позовава на съединени дела 31/86 и 35/86, LAISA и CPC España/Съвет,, Recueil, стр. 2285, в което Съдът е постановил, че оспорването на някои разпоредби от Акта относно условията на присъединяване на Кралство Испания и Португалската република и за адаптиране на Договорите (ОВ L 302, стр. 23) тъй като те съставляват част от по-голям набор от мерки, обхващащи резултатите от преговорите за присъединяване, е недопустимо.

44. В този контекст следва да бъде отбелязано, първо, че в точка 18 от същото решение Съдът е отхвърлил исквете за отмяна като недопустими на основание на това, че оспорваните разпоредби съставляват неразделна част от Акта за присъединяване и следователно не представляват акт на Съвета по смисъла на член 173 от Договора.

45. Освен това, в настоящия случай Съветът не е посочил изрично по какъв начин отмяната на оспорваното решение в частта относно одобряването на сключването на рамковото споразумение би обезсилила другите реципрочни задължения и отстъпки, договорени в рамките на Уругвайския кръг преговори.

46. В допълнение към това, в земеделския сектор, споразуменията достигнати в рамките на Уругвайския кръг многостранни търговски преговори, са били приложени вътрешно, с Регламент 3290/94, чрез отделни адаптации на различни регламенти на Общността относно общата организация на земеделските пазари. При тези обстоятелства отмяната на оспорваното решение в частта относно одобряването на сключването на рамковото споразумение не би довела до адаптации в сектори извън сектора на бананите.

47. По такъв начин, нито едно от възраженията на Съвета за недопустимост не може да бъде подкрепено и следователно искът е допустим.

По същество

48. Федерална република Германия, подпомагана от Кралство Белгия, твърди, че режимът въведен с рамковото споразумение нарушава основните права на операторите от категории А и В, а именно – тяхната свобода да извършват търговия или стопанска дейност и тяхното право на собственост, и ги дискриминира в

сравнение с категория Б. Освен това, споразумението противоречи на принципите на защита на законните очаквания и на пропорционалността.

49. В подкрепа на тези правни основания, ищецът посочва, че разпределението на квотите за страните за третите страни, които са страни по рамковото споразумение, ограничава възможностите на оператори от категории А и В за внос на банани от други трети страни. То също така води до лишаване на такива оператори от стойността, която е присъща на маркови имена на продукти, основаващи се на страните по произход, и ги принуждава да предприемат скъпо струващо разнообразяване на източниците си на доставка.

50. Федерална република Германия също така поддържа, че системата на експортни лицензи включва плащане на такси на издаващите страни и по такъв начин оскъпява вноса от тези страни. Съответно прилагането на системата от експортни лицензи само по отношение на оператори от категории А и В означава, че те са дискриминирани в сравнение с операторите от категория Б, които вече са облагодетелствани от факта, че основата на разпределението на квотите, въведена с Регламент 404/93 се прилага към увеличението на тарифната квота, предвидена в рамковото споразумение. Според ищеца, такава дискриминация не може да бъде оправдана с интереса на Общността да приключи производството, заведено пред органите на ГАТТ от засегнатите трети страни срещу режима на Общността на внос на банани.

51. Съветът, подкрепен от Кралство Испания, Френската република и Комисията, отрича, че рамковото споразумение противоречи на принципите на правото на Общността, на които се позовава ищецът. Той твърди, че въвеждането на квоти за страните и на система за експортно лицензиране не нарушава конкурентното положение на оператори от категории А и В. Той поддържа, че увеличението на тарифната квота и намаляването на митото, договорени в рамковото споразумение, увеличава достъпността на бананите от трети страни и подобрява възможностите за конкуренция между операторите от всички категории.

52. Съветът и подпомагащите го страни добавят, че разликата в третирането, произтичаща от освобождаването на операторите от категория Б да получават скъпо струващите експортни лицензи е обективно оправдано с необходимостта от възстановяване на конкурентния баланс между тях и операторите от категории А и В, какъвто Регламент № 404/93 е имал за цел да установи. В тази връзка те посочват, че в решението по делото Германия/Съвет, упоменато по-горе, Съдът е признал законността на някои привилегии, предоставени на оператори от категория Б, поради необходимостта от постигане на такъв баланс. Независимо от това, увеличението на тарифната квота и намаляването на митата, предвидени в рамковото споразумение водят до нарушаване на този баланс във вреда на операторите от категория Б.

53. При оценката по същество на настоящия иск, е необходимо на първо място да бъде разгледано правното основание за нарушение на принципа на недискриминацията, а след това правните основания за нарушаване на правото на собственост, на свободата за извършване на търговия или стопанска дейност, на принципа на защита на законните очаквания и на принципа на пропорционалността.

Правно основание за нарушение на общия принцип на недискриминация

54. При разглеждането по същество на правното основание за нарушение на общия принцип на недискриминация, е необходимо да се направи разграничение между въвеждането на квоти за страните и освобождаването на операторите от категория Б от изискванията на системата за експортно лицензиране.

55. По отношение на първия аспект трябва да се подчертае, че в решението по делото Германия/Съвет, упоменато по-горе, Съдът е постановил, че въвеждането на глобална тарифна квота за внос на банани от трети страни и на нетрадиционни банани от АКТЬ, съпоставено с традиционния внос от страните от АКТЬ, които се ползват с привилегирани условия по Конвенцията от Ломе, е законно.

56. Също така следва да се има предвид, че не съществува общ принцип на правото на Общността, който да задължава Общността във външните си отношения да третира третите страни еднакво във всички отношения. Следователно, както Съдът е постановил по дело 52/81, Faust/Комисия, Recueil, стр. 3745, точка 25, ако различното третиране на третите страни е съвместимо с правото на Общността, то различното третиране на търговците в Общността трябва да бъде считано за съвместимо с правото на Общността, когато това различно третиране е просто автоматична последица от различното третиране на третите страни, с които тези търговци са встъпили в търговски отношения.

57. В настоящия случай е видно, че ограниченията на възможностите за внос, които въвеждането на квоти за страните вероятно ще доведе за икономическите оператори от категории А и В, са автоматична последица от разликите в третирането на третите страни, в зависимост от това дали те са страни по рамковото споразумение на от размера на определената им с това споразумение квота.

58. Следователно правното основание за нарушение на общия принцип на недискриминация следва да бъде отхвърлен като необоснован по отношение на въвеждането на квоти за страните.

59. Що се отнася до освобождаването на операторите от категория Б от системата за експортно лицензиране, от самото начало трябва да бъде посочено, че то не е автоматична последица на каквото и да е различно третиране на някои трети страни в сравнение с други.

60. Тази разлика в третирането произтича не от факта, че системата за експортно лицензиране, предвидена в рамковото споразумение се прилага към внос от някои трети страни независимо от това дали те са страни по рамковото споразумение или не, а от факта, че измежду операторите на Общността, които са встъпили в търговски отношения с трети страни, вносът от които подлежи на системата за експортно лицензиране, част от тях имат задължението да получат експортни лицензи, докато другите са освободени от това задължение.

61. Освен това, това представлява ясно различие в третирането на операторите от категории А и В в сравнение с операторите от категория Б, тъй като, както ищедът твърди и Съветът изрично признава, прилагането на системата за експортно лицензиране към операторите от категории А и В означава, че те трябва да плащат

цена за банани от съответните трети страни, която е с около 33 % по-висока от тази, плащана от операторите от категория Б.

62. Следователно е необходимо да бъде разгледано, дали такава разлика в третирането е несъвместима със забраната, предвидена в член 40, параграф 3, алинея 2 от Договора, която е просто специфична хипотеза на общия принцип на равенството, един от основните принципи на правото на Общността (виж по-специално съединени дела 117/76 и 16/77, Ruckdeschel/Hauptzollamt Hamburg-St Annen, Recueil, стр. 1753, точка 7, съединени дела 124/76 и 20/77, Moulins et Huileries de Pont-à-Mousson и др./Office Interprofessionnel des Céréales, Recueil, стр. 1795, точка 16, дело 125/77 Koninklijke Scholten-Honig v Hoofdprodukschap voor Akkerbouwprodukten, Recueil, стр. 1991, точка 26, и съединени дела 103/77 и 145/77, Royal Scholten-Honig/Intervention Board for Agricultural Products, Recueil, стр. 2037, точка 26), или обратно на това такава разлика може да бъде обективно оправдана, както се твърди по-специално от Съвета и Комисията, от необходимостта за възстановяване на конкурентния баланс между тези категории оператори.

63. В това отношение е необходимо да бъде подчертано, че, както Съдът е признал в решението по делото Германия/Съвет, упоменато по-горе, общата организация на пазара на банани, създадена с Регламент № 404/93, и по-специално системата на разпределение на тарифни квоти, съдържа някои ограничения или разлики в третирането във вреда на операторите от категории А и В, чиито възможности за внос се ограничават по такъв начин, докато операторите от категория Б, които преди това са били длъжни да търгуват основно с банани от Общността и от АКТБ, са получили възможност да внасят определени количества банани от трети страни.

64. Съдът е постановил, че такава разлика в третирането не противоречи на общия принцип на недискриминация, доколкото тя е присъща на целта за интегриране на отделените до този момент пазари, като се вземе предвид различното положение на икономическите оператори преди установяването на общата организация на пазара и това, че следването на целта за постигане на обща организация, която трябва да гарантира пласирането на продукцията от Общността и традиционната продукция от АКТБ, води до прокарване на баланс между различните категории икономически оператори (точка 74).

65. Съответно, когато балансът постигнат по този начин с Регламент № 404/93 е бил нарушен поради изменение на един или повече параметри, на които той се основава, като например равнището на тарифната квота или ставката на митото върху вноса, макар и от съображения, несвързани с общата организация на пазара в банановия сектор, може да се наложи възстановяването на този баланс. Независимо от това остава въпросът, дали в настоящия случай е било редно това да се направи, във вреда на операторите от категории А и В, чрез мярка като освобождаване на операторите от категория Б от системата за експортно лицензиране.

66. Системата за разпределение на тарифните квоти, установена с Регламент № 404/93, който запазва 30 % от нея за оператори от категория Б, се прилага също така към увеличението на тази квота, договорено в рамковото споразумение.

67. Следователно операторите от категория Б се възползват по същия начин, както и операторите от категории А и В, от увеличението на квотата и съпътстващото

намаляване на митническите ставки, които според Съвета и Комисията са причината на нарушение на баланса между различните категории оператори. В допълнение към това, ограниченията и разликите в третирането, на които са подложени операторите от категории А и В в резултат на режима на внос на банани, установен с Регламент № 404/93 се прилагат също така и към частта от квотата, която отговаря на това увеличение.

68. Следователно, за да може да оправдае прибегването до мярка като разглежданата по настоящото дело, Съветът следваше да докаже, че балансът, нарушен от увеличението в тарифната квота и съпътстващото намаление на митническите ставки, които облагодетелстват също така и операторите от категория Б, би могъл да бъде възстановен само чрез предоставяне на значителна привилегия на същата категория оператори, а оттам при цената на въвеждането на нова разлика в третирането във вреда на другите категории оператори, които при въвеждането на тарифната квота и на механизма за разпределението вече са били подложени на подобни ограничения и разлики в третирането.

69. В настоящия случай обаче твърдението на Съвета, че балансът е бил нарушен и неподкрепеното твърдение, че освобождаването на операторите от категория Б от системата за експортно лицензиране е оправдана от необходимостта за възстановяване на този баланс, не доказва, че случаят е такъв.

70. Още повече, Съветът изрично признава, че въвеждането на системата за експортно лицензиране е предназначена не само да възстанови баланса между различните категории оператори от Общността, но и да предостави финансова помощ на страните по рамковото споразумение и по такъв начин да компенсират ограниченията, които Регламент № 404/93 налага по отношение на търговията с банани от трети страни в полза на бананите от Общността и АКТЬ.

71. Съветът обаче не е представил на Съда достатъчна информация за обяснение на това, защо увеличението на тарифната квота и нейното разпределение по квоти за страните, заедно със съпътстващото намаление на митническите ставки, не са били достатъчни за компенсиране на ограниченията, които Регламент № 404/93 е наложил на търговията с банани от третите страни, които са страни по рамковото споразумение, и защо тази цел е следвало да бъде постигната чрез налагане на финансова тежест само на някои от икономическите оператори, внасящи банани от тези страни.

72. Следователно трябва да бъде направено заключение, че правното основание за нарушение на общия принцип на недискриминацията е обосновано по отношение на освобождаването на операторите от категория Б от системата за експортно лицензиране, предвидена в рамковото споразумение.

73. Следователно е необходимо другите правни основания да бъдат разгледани само дотолкова, доколкото те са насочени срещу въвеждането на квоти за страните.

Правни основания за нарушение на правото на собственост, на свободата на извършване на търговия или на стопанска дейност, на принципа на защита на законните очаквания и на принципа на пропорционалността

74. Следва да бъде припомнено, че на правните основания за нарушение на правото на собственост, на свободата на извършване на търговия и на стопанска дейност, на принципа за защита на законните очаквания и на принципа на пропорционалността, е било направено позоваване от ищеца по делото Германия/Съвет, упоменато по-горе, при оспорване на режима, регулиращ търговията с трети страни, установен в дял IV на Регламент № 404/93 и по-специално откриването на тарифна квота за внос на банани от трети страни и нетрадиционни банани от АКТЬ и уредбата за разпределяне на тази квота между операторите на Общността от категории А, Б и В.

75. По такъв начин ищецът е твърдял, че загубата на пазарен дял, понесена от операторите от категория А, нарушава правото им на собственост и свободата да извършват своята търговия или стопанска дейност, както и техните придобити права. Той също така е твърдял, че режимът за търговия с трети страни противоречи на принципа на пропорционалността, тъй като следваните цели е можело да бъдат постигнати с по-малко въздействие върху конкуренцията и върху интересите на някои категории икономически оператори.

76. В решението си по същото дело обаче Съдът е установил, че нито едно от тези правни основания не е обосновано.

77. По-специално той е преценил, че никой икономически оператор не може да претендира за право на собственост върху пазарен дял, който той е притежавал преди приемането на този режим (точка 79) или за придобито право или законно очакване, че положението, съществувало преди това, ще бъде запазено (точка 80). Той също така е постановил, че ограниченията на правото на внос на банани от трети страни в резултат от отварянето на тарифната квота и от механизма за разпределянето са присъщи на целите от общ интерес на Общността, следвани с установяването на обща организация на пазара в банановия сектор, и следователно не нарушава недопустимо свободата на традиционните търговци с банани от трети страни да извършват своята търговия или стопанска дейност (точки 82 и 87). На последно място, той е установил, че оспорваните мерки не нарушават принципа на пропорционалността, тъй като не са били представени доказателства, че те са очевидно неподходящи за постигането на следваните цели (точки 94 и 95).

78. По отношение на правото на собственост, на свободата на извършване на търговия или стопанска дейност и защитата на законните очаквания, същите съображения важат в настоящия случай към разпределянето на тарифната квота на квоти за страните.

79. По отношение на принципа на пропорционалността, ищецът не е доказал по какъв начин, обратно на установеното от Съда относно въвеждането на самата глобална квота за трети страни, разпределянето на тази квота на отделни квоти за страните по отношение на някои от тези страни е била очевидно неподходяща за постигането на следваните цели, а именно: търговия с банани от Общността и традиционни банани от АКТЬ и интегрирането на раздробените преди това национални пазари.

80. Освен това, доколкото с тези различни правни основания се цели да се подчертае, че въвеждането на квоти за страните засяга операторите от категории А и В по

различен начин, отколкото операторите от категория Б, те съвпадат с правното основание за нарушение на общия принцип на недискриминация.

81. Съответно, правните основания за нарушение на правото на собственост, на свободата за извършване на търговия или стопанска дейност, на принципа на защита на законните очаквания и на принципа на пропорционалността трябва също така и в настоящия случай да бъдат отхвърлени като неоснователни.

82. От изложеното по-горе следва, че е необходимо да се отмени член 1, параграф 1, тире първо от оспорваното решение, доколкото с него Съветът е одобрил рамковото споразумение, доколкото това споразумение освобождава операторите от категория Б от системата за експортно лицензиране, предвидена в него, и че останалата част от иска следва да бъде отхвърлена.

По съдебните разноски

83. Съгласно член 69, параграф 2 от Процедурния правилник, на страната, загубила делото се възлага да заплати разноските по него, ако това е било поискано от страната, спечелила делото. Независимо от това, член 69, параграф 3 предвижда, че Съдът може да нареди разноските да бъдат разпределени или страните да поемат своите собствени разноски, когато всяка страна спечели по някои и загуби по други от спорните пунктове по делото, или когато обстоятелствата са изключителни. Тъй като всяка от страните е изгубила по един от спорните пунктове, всяка една от тях трябва да поеме собствените си разноски. Съгласно член 69, параграф 4 от Процедурния правилник, държавите-членки и институциите, които са встъпили в производството поемат собствените си разноски.

По изложените съображения Съдът реши:

1. Отменя член 1, параграф 1, тире първо от Решение 94/800/ЕО на Съвета от 22 декември 1994 г. относно сключването от името на Европейската общност, що се отнася до въпроси от нейната компетентност, на споразуменията, постигнати на Уругвайския кръг на многостранните преговори (1986 г. - 1994 г.) (ОВ L 336, стр. 1, по-нататък „оспорваното решение“), доколкото с него Съветът е одобрил сключването на Рамковото споразумение за бананите с Република Коста Рика, Република Колумбия, Република Никарагуа и Република Венесуела, доколкото това рамково споразумение освобождава операторите от категория Б от системата за експортно лицензиране, предвидена от него.

2. Отхвърля останалата част от иска.

3. Разпорежда на страните, включително на встъпилите страни, да поемат собствените си разноски.

Подписи

Произнесено в открито съдебно заседание в Люксембург на 10 март 1998 година.

Подписи